

RADÍROZÁS

BRASNYÓ ISTVÁN

IGÉZET

1992. szept. 28.

Sorsom a pusztulás ragozása.
Állok a falnál.
Mindegy.

Némaságom nem hurcolhatják messzire.
Ezer éve vakolatlan meszesgödör.

SZÖRNYETEG

Nem a te árnyékodat keresem.
Magam maradok a semmi helyén.
Csikorogva mozdul széliránt.
Siettet, akár a szörnyeteg.

Elképzelem. Elképzelem a ránk göngyölt
traumát. Az elméletet,
amely ropoztat.

De most csak egy naplemente.
Olyan, mint valami véletlen.

(este)

SZELLEM

szept. 29.

Csak csikorgatják egyre. Zúzzák és őrlik.
Valami anyag. Az anyag háborgása.
Kapkodás.
Hamarjában történik minden.

Én meg egyre csak elodáznék.
Öregszem?

Nincs bennem lelkesedés.
Más fogja helyettem a kalapom
a levegőbe dobálni.

MESSZE VETŐDVE

14.00

Én itt éltem. Nyúzottan,
hevenyészve.
Ősz volt. Hiába alkonyult.
Nem volt miben hinni,
sem nem hinni.
Minden csak állt, és várakozott.
Virág! Valakinek a virágja.
A zöld kapun a kampó.
Másnap, végzetesnek tűnő lezárttság.

SZÍNHÁZ

15.00

Emlékezés H. Gy.-re

Nem akarok tudni az egésztől.
A kertkaput behúzzák, vagy
magukkal vonszolják.
Dirib-darab ég, százezer év, míg megvirrad.
Pátosz. Kacat. Taps:
Lángoló ingében félelmetes
öltöztetés az elhagyott öltözőben.

ŐSZ. ÜRESSÉG

16.15

Nincsenek zajok. Kihuny a szöszmötölés.
 Hűvös a függöny árnya, akár a dárdahegy.
 Az asztal meglapul, a székek
 fonata pattanásig feszül.
 Csak képkeret van.
 Ablakkeret riasztó fája, háborúkkal korábbról.
 Kik éltek itt vajon, s tudták betéve
 a pincelépcsőt: lefelé, lefelé.

HALLÓTÁVOL

17.30

Dobok a dobüregből,
 a kürtös gyermekkoromból:
 lakom a tájképet folyóval, fahíddal.
 Ma se folyó, se híd.
 Csak magam, elbizonytalanodva,
 elszakadva, semmiről sem értesülten.
 Nagyobb a dübörgés annál,
 hogy bárkivel szót érthetnék.
 A sötétség cseréli helyét.

IDŐNKÉNT

szept. 30.

Időnként visszatérek
 (időnként majd visszatérek),
 mintegy fölülvizsgálni fantáziám:
 hogy kiveszett belőlem a vonakodás,
 elveszítette fonalát.
 Vonít bennem az otthontalan állat,
 a Földön laktomban otthontalan.
 Ezt hallom, egyhuzamban.

AZ IDŐ HÚZÁSA

16.45

– Tavariscs! Tavariscs! – gyermekkorom
elkallódott orosz katonája.
Puskáját a falnak támasztja,
benéz az ágy alá –
háromezer kilométerre lát.
Ötezerre: bent lapít
Iszaak Babel, Mandelstam.
Mögöttük a sarkkörü éjszaka szemhatára,
fölöttük bedeszkázott szalmazsák ege.
Ez a kóborló, riadt katona
látta őket utoljára. Itt. Mindenütt.

ALOM

Legalább egy disznó ösztönével, legalább.
Együtt a szalmát és a mocskot:
ki sejtheti, hol a vesztőhely.

Ki pecsétel vérrel, viasszal,
hol akad el a golyók szava?

Búz és ammóniák.
Pókháló a világ arca előtt.
A mosatlan ablak hidege.

20.00

EGYES-EGYEDÜL

okt. 1.

Még mielőtt szóhoz jutnál
vagy szóvá tennéd,
oly gyorsan elmúlik a nap.
Egy szakadéokban töltöd az éjszakát.
Egyedül.
És nincs mit fölhánytorgatni.

Minden ebből van,
akármily hosszan készül is,

és bármennyire hiába.
Egyes-egyedül ebből. 15.30

VALAMI MISZTÉRIUM

A nedves szobasarkok.
Az árnyak, ahogy mennek fölfele.
Ó, én sötétségem,
másnapra maradt tapintásom.
A szövetek hálójában, valahol,
amit csak értelmezni lehet: halott.
Feje aljam, régi feje aljam, 17.30
nyoszolyám: disznóól ajtaja
baromfiudvar kerítése,
rongy. Tarka rongyok.

SZÓT EJTVE

okt. (4.) 5.

Ezt a zavaros eget
és a bádog koppanását.
Ázott deszka, fehérre meszelt árnyék,
valami lejjebb és valami följjebb.
Valaki.
Van-e, aki még erről beszél,
lakosság, ahogy jár-kei az utcán,
szót ejtve, csak úgy, emlékezetből.
Hölgyek, tüll, miegymás.
A többi immár hiányzik,
fölsleges irodalom. 0.30